

OMEN (1) *sb n*

Teksty nie oznaczają ó oraz é.

sg N omen. ◇ [A omen.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Znak, przepowiednia, zjawisko uznane za zapowiedź czego [omen – sądzenie albo prowokowanie na fortunę albo nieszczęście, które się tak zniecka już komu wyrwie Mącz 269a; – Wieszczba o przyszłym szczęściu albo nieszczęściu Calep; znak przyszłego przypadku dziwny, który bywa na niebie, na powietrzu, na płodzie dziwnem – omen Cn]: OMEN I. KOCHANOWSKIEGO. KochCz A3v; [Krol Stephan zá zwycięstwo/ iemu podziękował Piękne omen na drugie/ łobie obiecował. Bo też iusz Połocká/ w ten czás z Wilna mierzył/ Pod który tegoż roku/ fortunnie vderzył. RymszaDeket 11].

MŚ